

بسم الله الرحمن الرحيم

عهد معهود

درس گفتارهایی از: مسعود بسیطی

با اهتمام: زهرا مرادی

در دوره‌ی «عهد معهود» با حقایقی از آفرینش آدم علیه السلام و فلسفه‌ی آفرینش آدمی به روایت هدایتگران آسمانی آشنا خواهید شد. همچنین در این دوره، از عهدی که آدم علیه السلام با خداوند متعال می‌بندد سخن خواهیم گفت؛ عهدی که قرار می‌شود تمامی بنی آدم - از جمله من و شما - تا قیام قیامت به آن پایبند بمانند!

درس هشتم: ابلاغ عهد معهود به بنی اسرائیل توسط موسی (ع)

در جلسه‌ی گذشته به این موضوع پرداخته شد که: خداوند متعال عهدی را که با آدم علیه السلام و فرزندانش درباره‌ی حضرت محمد و اهل بیت پاکش بسته بود، با ابراهیم علیه السلام نیز تجدید کرد و به وی فرمود او و فرزندانش موظف هستند تا ابد بر این عهد پایدار بمانند. در عوض، خداوند نیز وعده داد گروهی را که بر این عهد وفا کنند، فرمانروایان زمین نماید و سایر امت‌ها را مطیع ایشان گرداند. همچنین، آن ۱۴ وجود شریف را از نسل ایشان قرار دهد.

سپس به این نکته اشاره داشتیم که حضرت ابراهیم دو پسر داشت. پسر بزرگتر، اسماعیل بود و پسر کوچکتر، اسحاق؛ و هر دوی آنها و ذریه‌شان موظف به رعایت عهد الهی تا قیام قیامت شدند. اما اینکه کدامیک از این دو گروه، فرمانروای جهان می‌شدند و از نسل‌شان برترین بندگان خدا پا به جهان می‌گذاشتند، سوال مهم و سرنوشت‌ساز بود که پاسخش به روشنی در کتاب مقدس مسیحیان قابل رؤیت است.

در کتاب مقدس چنین می‌خوانیم:

"به تحقیق زوجهات ساره برای تو پسری خواهد زایید، و او را اسحاق نام بده، و عهد خود را با وی استوار خواهم داشت، تا با ذریه او بعد از او عهد ابدی باشد. و اما در خصوص اسماعیل، تو را اجابت فرمودم. اینک او را برکت داده، بارور گردانم، و او را بسیار کثیر گردانم. دوازده رییس از وی پدید آیند، و امتی عظیم از وی بوجود آورم."^۱

همانطور که می‌بینید با وجود همه‌ی تحریفات و تغییراتی که در متن کتاب مقدس ایجاد شده، هنوز سرنخ‌هایی ما را به حقیقت راهنمایی می‌کند. ماجرا وقتی روشن تر می‌شود که به آیات قرآن کریم مراجعه نماییم. در قرآن چنین آمده که حضرت ابراهیم پس از موفقیت در آزمایش‌های سختی مثل قربانی کردن فرزند در راه رضای خدا، به مقام ویژه‌ی «امامت» نائل می‌شود. وقتی خداوند به او این مژده را می‌دهد، حضرت ابراهیم از خدا درخواست

^۱ کتاب مقدس، ترجمه قدیم، تورات، سفر پیدایش، باب ۱۷، بند ۱۹ و ۲۰.

می‌کند تا این مقام «امامت» را در نسل و ذریه‌اش هم قرار دهد. در واقع درخواست می‌کند تا امامان دوازده گانه از نسل او باشند:

"... قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي"^۲

[خداوند] فرمود همانا تو را برای مردم «امام» قرار می‌دهم. [ابراهیم] گفت و از خاندانم [هم قرار بده]

اینجاست که معنای این کلام مقدس آشکارتر می‌گردد که می‌فرماید:

"[درخواستت را] در خصوص اسماعیل، تو را اجابت فرمودم. اینک او را برکت داده، بارور گردانم، و

او را بسیار کثیر گردانم. دوازده رییس از وی پدید آیند، و امتی عظیم از وی بوجود آورم."^۳

البته در کتاب تورات اصلی که به زبان عبری بوده، علاوه بر ۱۲ رییس (امیر یا رهبر)؛^۴ به آمدن شخصی از نسل اسماعیل با نام عبری «مُئِد مُئِد» اشاره شده که برخی آن را مترادف «محمّد» در عربی دانسته اند؛^۵ اما در ترجمه‌های بعدی به مرور این واژه به صورت «بسیار کثیر» مبدل گشته است. در واقع ترجمه‌ی صحیح این فراز از کتاب مقدس از عبری به فارسی اینچنین می‌شود:

"ای ابراهیم؛ دعای تو را در حق اسماعیل شنیدم. اینک او را برکت داده بارور گردانیده به مقام

ارجمند خواهم رسانید، به وسیله‌ی محمّد و دوازده امام از نسل وی او را امت بزرگی خواهم

نمود."^۶

به هر حال، آنچه از این عبارات نتیجه گرفته می‌شود این است که: خداوند خطاب به حضرت ابراهیم می‌گوید درخواستی که در خصوص قرار دادن مقام امامت در نسلش داشته، در نسل اسماعیل علیه السلام به اجابت می‌رساند، نه در نسل اسحاق. چراکه به تعبیر قرآن کریم «لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ» یعنی: عهد خدا به ظالمین نمی‌رسد! و البته دلیل اینکه خداوند این برتری و مکتب را به ذریه‌ی اسحاق نداد نیز در خود کتاب مقدس تبیین شده. با نگاهی به کتاب مقدس متوجه می‌شویم فرزندان اسحاق، عهد الهی را زیر پا می‌گذارند و در نتیجه از زمره‌ی گروهی که می‌توانستند مشمول جایزه‌ی الهی گردند، بیرون می‌آیند. (به تعبیر قرآن این عهدشکنی ظلم است و در نتیجه آنها شزاوار نیستند تا امامان دوازده گانه از نسل ایشان باشند.)

^۲ قرآن کریم، سوره بقره، آیه ۱۲۴.

^۳ کتاب مقدس، ترجمه قدیم، تورات، سفر پیدایش، باب ۱۷، بند ۲۰.

- در ترجمه «هزاره نو» چنین آمده: "... او را بسیار بسیار کثیر خواهم گردانید. او پدر دوازده رهبر خواهد بود ..."
- در ترجمه «مژده» چنین آمده: "من شنیدم که تو درباره‌ی اسماعیل درخواست نمودی، بنابراین من او را برکت می‌دهم و به او فرزندان بسیار و نسلهای زیاد خواهم داد. او پدر دوازده امیر خواهد بود ..."

^۴ بنگرید به ترجمه‌های «هزاره نو» و «مژده» در پاورقی پیشین.

^۵ علاقمندان می‌توانند به آدرس زیر مراجعه فرمایند و کلمه عبری «بمئد مئد» را در کتاب مقدس عبری مشاهده فرمایند: <http://biblehub.com/text/genesis/17-20.htm>. همچنین توصیه می‌گردد علاقمندان به این مطلب، مقاله‌ی «دوازده امام در تورات؛ نگاهی نو به بشارت ابراهیم در سفر پیدایش» منتشر شده در فصل نامه امامت، شماره ۱۲ را مطالعه فرمایند.

^۶ بشارات عهدین، ص ۲۱۳.

^۷ قرآن کریم، سوره بقره، آیه ۱۲۴.

^۸ بنگرید به روایت امام حسن عسکری علیه السلام در پاورقی شماره ۱۸. در انتهای این روایت به یهودیان زمان پیامبر گفته شده که کار بنی اسرائیلیانی که عهد را نپذیرفتند، ظلم بوده، پس شما از ظالمین نباشید.

حال ببینیم به روایت کتاب مقدس چه اتفاقی می‌افتد که فرزندان اسحاق از عهد الهی بیرون می‌آیند.

از شاخه‌ی اسحاق، ابتدا اسحاق و سپس یعقوب به پیامبری رسید. یعقوب، به «اسرائیل» ملقب بود و لذا به فرزندان و خانواده اش «بنی اسرائیل» می‌گفتند. کتاب مقدس دلیل «اسرائیل» نامیدن یعقوب را گشتی وی با خدا (!) و چیره شدنش بر خدا بیان می‌کند و می‌گوید «اسرائیل» به معنای کسی است که نزد خدا مقاوم است! البته در دیدگاه شیعه چنین افسانه‌ای مردود است و معنای «اسرائیل»، «بنده‌ی خالص» بیان می‌شود.^{۱۰}

به هر حال، همانطور که گفته شد، به یعقوب، «اسرائیل» و به فرزندان «بنی اسرائیل» می‌گویند. از نسل یعقوب، یوسف و سپس موسی به پیامبری قوم بنی اسرائیل برانگیخته شدند. آنها نیز مانند پیامبران پیشین موظف بودند عهدی را که خدا با حضرت آدم و فرزندانش بسته بود، یادآوری نمایند. در کتاب مقدس، از تجدید عهد در زمان موسی علیه السلام با تاکید و تفصیل ویژه‌ای یاد شده است. بر اساس کتاب مقدس، خداوند توسط حضرت موسی به بنی اسرائیل پیام می‌فرستد که عهد الهی را حفظ کنند تا خدا هم به عهد خویش وفا فرماید:

"دستورات مرا به بنی‌اسرائیل بده و به ایشان بگو: ... اگر مطیع من باشید و عهد مرا نگهدارید، از میان همه اقوام، شما قوم خاص من خواهید بود."^{۱۱}

قوم را نزد من جمع کن تا کلمات خود را به ایشان بشنوانم، تا بیاموزند که در تمامی روزهایی که بر روی زمین زنده باشند از من بترسند، و پسران خود را تعلیم دهند.^{۱۲}

مبادا عهد بیهوده، خدای خود را که با شما بسته است فراموش نمایید...^{۱۳}

اگر اوامر خداوند، خدای خود را اطاعت کنید و در راه او گام بردارید، او نیز چنانکه وعده داده است شما را قوم مقدس خود خواهد ساخت ... در سرزمین موعود نعمت‌های فراوان به شما خواهد بخشید.^{۱۴}

اینجا ایستاده‌اید تا به عهدی که خداوند، خدایتان امروز با شما می‌بندد وارد شوید ... این پیمان تنها با شما که امروز در حضورش ایستاده‌اید بسته نمی‌شود بلکه با تمام نسل‌های آینده اسرائیل نیز بسته می‌شود.^{۱۵}

خداوند به بنی اسرائیل سفارش می‌کند نه تنها فرامین من را فراموش نکنید بلکه آنها را به فرزندان‌تان و فرزندان فرزندان‌تان نیز برسانید:

"مبادا اینها در تمامی ایام عمرت از دل تو محو شود، بلکه آنها را به پسرانت و پسران پسرانت تعلیم ده"^{۱۶}

^۹ کتاب مقدس، تورات، سفر پیدایش، باب ۳۲، بند ۲۲ تا ۳۲.

^{۱۰} امام باقر علیه السلام می‌فرماید: "كَانَ يَعْقُوبُ إِسْرَائِيلَ اللَّهُ وَمَعْنَى إِسْرَائِيلَ اللَّهُ أَي خَالِصُ اللَّهُ": بحارالانوار، ج ۱۲، ص ۳۱۸.

^{۱۱} کتاب مقدس، ترجمه تفسیری، تورات، سفر خروج، باب ۱۹، بند ۳ و ۵.

^{۱۲} کتاب مقدس، ترجمه قدیم، تورات، سفر تثییه، باب ۴، بند ۱۰.

^{۱۳} همان، باب ۴، بند ۲۳.

^{۱۴} کتاب مقدس، ترجمه تفسیری، تورات، سفر تثییه، باب ۲۸، بند ۹ و ۱۱.

^{۱۵} همان، باب ۲۹، بند ۱۲ تا ۱۵.

^{۱۶} کتاب مقدس، ترجمه قدیم، تورات، سفر تثییه، باب ۴، بند ۹.

اما همانطور که پیشتر نیز گفته شد، از اینکه مفاد آن عهد واقعا چه بوده، اثری در کتاب مقدس فعلی، دیده نمی‌شود. حال آنکه خداوند متعال در قرآن کریم به این واقعه اشاره فرموده و مفسّر و مبین حقیقی قرآن درباره اش به روشنی توضیح داده است. امام حسن عسکری علیه السلام ذیل آیه‌ی ۵۵ و ۵۶ سوره‌ی بقره می‌فرماید: ^{۱۷}

"زمانی که موسی [به امر الهی] اراده کرد تا از بنی اسرائیل عهد فرقان (معنای فرقان جداکننده است) را بگیرد که به واسطه‌ی پذیرش نبوت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و امامت علی علیه السلام و ائمه‌ی طاهرین، اهل حق از اهل باطل جدا شود، بنی اسرائیل گفتند تا آن خدایی را که تو را به این فرقان امر کرده آشکارا به چشم خودمان نبینیم و خودش به این امر خبر ندهد، ما هم به این موضوع ایمان نمی‌آوریم.

ناگهان صاعقه‌ای آنها را فرا گرفت ... خداوند به موسی فرمود که من دوستان خود و کسانی که برگزیدگانم را تصدیق می‌کنند گرامی می‌دارم و دشمنان خود و مردمی را که حقوق برگزیدگانم را رعایت ننموده و آنها را تکذیب می‌کنند عذاب می‌نمایم و باکی ندارم از هیچ کس.

موسی علیه السلام به کسانی که تا آنوقت بر اثر صاعقه هلاک نشده بودند گفت حالا چه می‌گویید؟ اگر قبول نکنید و [به برتری و پذیرش محمد (ص) و اهل بیتش] اقرار نکنید شما هم به هلاک شدگان ملحق خواهید شد. گفتند ای موسی ما نمی‌دانیم گروهی که گرفتار عذاب شدند برای چه بوده؛ شاید از حوادث روزگار دچار بلا شده‌اند. اما گر این اتفاق به این دلیل بوده که امر محمد (ص) و علی (ع) و ذریه‌ی آنها را رد کرده‌اند، پس پروردگارت الله را به جاه محمد و آتش - همان هایی که ما را به پذیرش شان دعوت کردی - بخوان و از خدا بخواه که صاعقه زندگان را زنده گرداند تا از آنها سؤال کنیم که عذاب آنها برای چه بوده.

موسی دعا نمود و خداوند آنها را زنده کرد.

موسی گفت حال از ایشان بپرسید برای چه گرفتار عذاب شدند؟ پس بنی اسرائیل پرسیدند. [عذاب شدگانی که زنده شده بودند] گفتند ای بنی اسرائیل چون ما پس از پذیرفتن نبوت محمد صلی الله علیه و آله و سلم از قبول امامت علی علیه السلام خودداری کردیم، هلاک شدیم. بعد از هلاکت مشاهده کردیم در ملکوت آسمان و عرش و کرسی و حجب و بهشت و جهنم ندیدیم کسی را که امرش نافذ و بزرگتر باشد از محمد صلی الله علیه و آله و سلم و علی علیه السلام و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام. و همینکه بر اثر عذاب صاعقه مردیم ما را بردند که به آتش برسانند. ناگاه دیدیم محمد صلی الله علیه و آله و سلم و علی علیه السلام فرشتگان موکل بر ما را صدا زدند که دست از عذاب اینها بردارید باید ایشان مجددا زنده شوند زیرا درخواست کننده ای خداوند را به حق ما و آل ما قسم داد که آنها را زنده کنند. پس ما را زنده کردند و عذاب ما را به تاخیر افکندند به سبب دعائی که تو ای موسی بن عمران با توسل به محمد و خاندان پاکش کردی.

پس خداوند به یهودیان زمان پیغمبر می‌فرماید دیدید که به دعای محمد و آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم تاریکی عذاب از پیشینیان شما که ظلم کرده بودند مرتفع گردید. پس آیا بر شما واجب نمی‌شود که مرتکب همان معاصی که باعث هلاکت آنان شد و مجددا زنده شدند نشوید؟"

^{۱۷} "وَ إِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذْنَاكُم مِّنَ الصَّاعِقَةِ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ * ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ": قرآن کریم، سوره بقره، آیه ۵۵ و ۵۶.

آری؛ آن عهدی که بر اساس کتاب مقدس خداوند توسط موسی با بنی اسرائیل بسته، همان عهد معهود درباره ی ۱۴ وجود برتر خلقت - یعنی رسول خاتم و اهل بیت پاکش - است.

خداوند به بنی اسرائیل هشدار می‌دهد اگر عهد الهی را بشکنند، لعنت خدا نصیب‌شان خواهد شد و نه تنها قوم برگزیده‌ی خدا نخواهند شد و سرزمین موعود تحت قدرت ایشان در نخواهد آمد بلکه خداوند آنها را از آن سرزمین ریشه کن خواهد نمود:

۱۹ "اگر به خداوند، خدایتان گوش ندهید ... آنوقت تمام این لعنت‌ها بر سر شما خواهد آمد [در این بخش به طور مفصل فهرستی از لعنت‌هایی که خداوند برای عهدشکنی بنی اسرائیل بر می‌شمارد، اعم از بیماری، قحطی، خشکسالی، خواری، آوارگی، پریشانی، عذاب، ... بیان می‌گردد]...^{۲۰} خداوند شما را در مقابل دشمنانتان شکست خواهد داد^{۲۱}... او دشمنانتان را بر شما مسلط خواهد کرد^{۲۲}... قومی را از دوردستها به سراغتان خواهد فرستاد، قومی که زبانشان را نمی‌فهمید^{۲۳}... تعداد کمی از شما باقی خواهند ماند، زیرا از خداوند، خدایتان اطاعت نکردید^{۲۴}...

اما آیا با این همه هشدار و تهدید، بنی اسرائیل بر عهد خود وفادار ماندند؟ در **جلسه‌ی آینده** به این سوال پاسخ خواهیم داد.

نکات مهم این جلسه

۱۸ إِنَّ مُوسَىٰ عَ لَمَّا أَرَادَ أَنْ يَأْخُذَ عَلَيْهِمْ عَهْدَ الْفُرْقَانِ فَرَّقَ مَا بَيْنَ الْمُحَقِّقِينَ وَ الْمُبْطِلِينَ لِمُحَمَّدٍ ص يَبُوتَهُ وَ عَلِيٍّ ع بِإِمَامَتِهِ وَ لِلْإِيْمَةِ الطَّاهِرِينَ بِإِمَامَتِهِمْ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ أَنْ هَذَا أَمْرٌ رَبِّكَ حَتَّى تَرَى اللَّهَ جَهْرَةً عِيَانًا يَخْبِرُنَا بِذَلِكَ فَأَخَذَتْهُمْ الصَّاعِقَةُ مُعَابِتَةً وَ هُمْ يَنْظُرُونَ إِلَى الصَّاعِقَةِ تَنْزِيلٌ عَلَيْهِمْ وَ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ يَا مُوسَىٰ إِيَّيْنَا أَمْرٌ مُكْرِمٌ أَوْلِيَايَ وَ الْمَصْدِقِينَ بِأَصْفِيَايَ وَ لَا أُبَالِي أَنَا الْمُعَذِّبُ لِأَعْدَائِي الدَّافِعِينَ حُقُوقَ أَصْفِيَايَ وَ لَا أُبَالِي فَقَالَ مُوسَىٰ لِلْبَاقِينَ الَّذِينَ لَمْ يَصْعَقُوا مَا دَا تَقُولُونَ أ تَقْبَلُونَ وَ تَعْتَرِفُونَ وَ إِلَّا فَأَنْتُمْ بِهَوْلَاءٍ لَاحِقُونَ قَالُوا يَا مُوسَىٰ لَا تَدْرِى مَا حَلَّ بِهِمْ لِمَا دَا أَصَابَهُمْ كَانَتْ الصَّاعِقَةُ مَا أَصَابَتْهُمْ لِأَجْلِكَ إِلَّا أَنهَا كَانَتْ نَكْبَةً مِنْ نَكَبَاتِ الدَّهْرِ تُصِيبُ الْبِرَّ وَ الْفَاجِرَ فَإِنْ كَانَتْ إِنَّمَا أَصَابَتْهُمْ لِرَدِّهِمْ عَلَيْكَ فَيَ أَمْرٌ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ إِلَيْهِمَا فَسَأَلَ اللَّهُ رَبَّكَ بِمُحَمَّدٍ وَ إِلَيْهِ هَوْلَاءُ الَّذِينَ تَدْعُونَا إِلَيْهِمْ أَنْ يَخْبِي هَوْلَاءُ الْمَصْعُوقِينَ لِنَسْأَلَهُمْ لِمَا دَا أَصَابَهُمْ مَا أَصَابَهُمْ فَدَعَا اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ لَهُمْ مُوسَىٰ فَأَحْيَاهُمْ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ فَقَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ سَلُّوهُمْ لِمَا دَا أَصَابَهُمْ فَسَأَلُوهُمْ فَقَالُوا يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ أَصَابَتْنَا مَا أَصَابَتْنَا لِإِبَائِنَا اغْتِقَادَ ثُبُوتِهِ مُحَمَّدٍ مَعَ اغْتِقَادِ إِمَامَةِ عَلِيٍّ لَقَدْ رَأَيْنَا بَعْدَ مَوْتِنَا هَذَا مَمَالِكَ رَبِّنَا مِنْ سَمَاوَاتِهِ وَ حُجْبِهِ وَ كُرْسِيِّهِ وَ عَرْشِهِ وَ جَنَاتِهِ وَ نِيرَانِهِ فَمَا رَأَيْنَا أَنْفَقَ أَمْرًا فِي جَمِيعِ تِلْكَ الْمَمَالِكِ وَ أَعْظَمَ سُلْطَانًا مِنْ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ وَ إِنَّا لَمَّا مِتْنَا بِهَذِهِ الصَّاعِقَةِ دُهِبَ بِنَا إِلَى الْبَيْرَانِ فَتَادَاهُمْ مُحَمَّدٌ وَ عَلِيٌّ ع كُفُّوا عَن هَوْلَاءِ عَذَابِكُمْ فَهَوْلَاءُ بِحَيُوتٍ يَمْسَأَلُهُ سَائِلٌ رَبَّنَا عَزَّ وَ جَلَّ يِنَا وَ بَالِنَا الطَّيِّبِينَ وَ ذَلِكَ حِينَ لَمْ يَقْدُوا فِي الْهَآوِيَةِ فَأَحْرُوتَا إِلَى أَنْ بُعِثْنَا بِدَعَائِكَ يَا مُوسَىٰ بِنَ عِمْرَانَ بِمُحَمَّدٍ وَ إِلَيْهِ الطَّيِّبِينَ فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ لِأَهْلِ عَصْرِ مُحَمَّدٍ ص فَإِذَا كَانَ بِالدُّعَاءِ بِمُحَمَّدٍ وَ إِلَيْهِ الطَّيِّبِينَ نَشَرَ ظُلْمَةٌ أَسْلَافُكُمْ الْمَصْعُوقِينَ يَظْلِمُهُمْ أ فَمَا يَجِبُ عَلَيْكُمْ أَنْ لَا تَتَعَرَّضُوا لِمِثْلِ مَا هَلَكُوا بِهِ إِلَى أَنْ أَحْيَاهُمْ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ": بحارالانوار، ج ۲۶، ص ۳۲۸ و ۳۲۹.

۱۹ کتاب مقدس، ترجمه تفسیری، تورات، سفر تثئیه، باب ۲۸، بند ۱۵.

۲۰ همان، بند ۱۵ تا ۶۸.

۲۱ همان، بند ۲۵.

۲۲ همان، بند ۴۸.

۲۳ همان، بند ۴۹.

۲۴ همان، بند ۶۲.

- پس از آنکه حضرت ابراهیم به مقام امامت مفتخر شد، از خداوند درخواست نمود تا امامان هدایتگر را نیز از نسل او قرار دهد. خدا هم این دعا را درباره‌ی نسل اسماعیل اجابت فرمود.
- در کتاب مقدس اشاره شده که درخواست حضرت ابراهیم از طریق خاندان اسماعیل به اجابت می‌رسد و از نسل اسماعیل علیه السلام ۱۲ رئیس یا امیر به دنیا خواهند آمد.
- حضرت موسی که یکی از پیامبران شاخه‌ی اسحاق بود، به فرمان خدا عهد معهود را به بنی اسرائیل رساند. اما بنی اسرائیل که در واقع از نسل یعقوب و پدرش اسحاق بودند، عهد خود را شکستند و از زمره‌ی گروهی که مستحق پاداش الهی بودند خارج شدند.
- آن دسته از بنی اسرائیل که نبوت رسول خاتم و امامت علی علیه السلام و فرزندان ایشان را نپذیرفتند، دچار عذاب الهی شدند و هلاک گردیدند. اما بعد با توسل حضرت موسی به اهل بیت علیهم السلام خدا دوباره ایشان را زنده نمود تا به دیگران دلیل هلاکت‌شان را بگویند.
- با استناد به کتاب مقدس
 - خداوند به بنی اسرائیل سفارش می‌کند عهد الهی را حفظ کنند تا خدا هم به عهدش وفا کند و آنها را قوم برگزیده نماید.
 - بنی اسرائیل موظف می‌شوند نه تنها عهد را فراموش نکنند بلکه آن را به فرزندان‌شان و فرزندانِ فرزندان‌شان هم برسانند.
 - خداوند به ایشان هشدار می‌دهد در صورتی که عهد را نگه ندارند، لعنت خدا بر آنها قرار می‌گیرد و عذاب سختی در انتظارشان خواهد بود.